

Fran Radešček:

Naš kralj.

ne 17. avgusta letos smo praznovali prvo desetletnico, odkar je stopil na prestol naš kralj Aleksander I. Kraljevsko oblast pa je vršil v imenu svojega očeta pok. kralja Petra I. Velikega Osvoboditelja že od prvih dni svetovne vojne, ko mu je bilo komaj 26 let.

Spominjam se ga, ko se je še kot mladenič sprehajal po belgrajskih ulicah v spremstvu svojega adjutanta, včasih tudi s kakim svojim prijateljem. Ko je šolska mladina prihajala iz šole in ga spoštljivo pozdravljala, je vselej ljubeznivo odgovoril tega ali onega dečka, ga prijazno potrepljal po rami in nadaljeval svoj sprehod.

V balkanski vojni je imel poveljstvo nad prvo armado, se proslavil v kumanovski bitki in zmagoslavno vkorakal v Skoplje. Komaj so minile te vojne, že je zaplamtel nov zubelj, čigar plamen je objel skoraj ves svet. Sreča za ves naš narod je, da mu je stal v tistih težkih časih na čelu vrhovni zapovednik in vladar iz kremenitega rodu slavnih Karadžordževićev.

Združeni sovražniki so v svetovni vojni z veliko premočjo potisnili srbsko vojsko iz domovine. Svetli zgled vrhovnega zapovednika in globoka vera v končno zmago hrabre srbske vojske in njena vdanost svojemu vladarju — vse to je dalo moči narodni odpornosti, da je po strašnem trpljenju preko albanskih gora ta vojska s svojim Aleksandrom, skupno s prostovoljci Slovenci, Hrvati in Srbi, navdušeno previhrala solunska bojišča in odprla pot svobodi in zedinjenju naše velike, lepe Jugoslavije.

Zgodovina in zanamci bodo mogli pravično oceniti velike zasluge in močno osebnost našega kralja za pravilno rešitev jugoslovanskega vprašanja. Toda še so velike in hude ovire in borbe, ki jih bo mogla zmagovito nadaljevati in završiti le požrtvovalna, domoljubna mladina. V našem kralju in njegovih naslednikih bo našla požrtvovalna mladina vedno dovolj razume-

vanja, če bo s srcem in razumom pravilno prislusnila utripom duše našega naroda in ostala zvesta Bogu, kralju in svojemu narodu.

Nedavno sem bil v neposredni bližini našega kralja. Velika skrb se mu je zaorala v lica in mu posebrila lase.

Otroci, ljubite svojega kralja, ki je s svojim narodom veliko pretrpel in ki tudi on vas ljubi in vam želi vso srečo, zakaj vi ste tisti, iz katerih mora nastati pod žezlom slavnih Karadžordževićev

res snobodna, velika, zadovoljna in srečna Jugoslavija!

Danilo Grinšek:

Moj oče.

*Moj oče rije pod zemljó,
vsak dan nam koplje kruh,
v obrez mu rije skrb za nas,
od nje gubávo je, suh.*

*Umazane so mu rokè,
podplute od krvi,
a če me boža, me nebo
poljublja, se mi zdi.*

*Vse lice mu je sajasto,
da se oči rosè,
a dasi je črnuhast mož
— mu zlato je srce.*

Tr-an:

Bolečina.

*Tiho, prav tiho raste večer.
Tiho, prav tiho ugaša nemir.*

*Zvezde so zlate
z neba stopile,
v kočè pod goro
se naselile.*

*Tiho, prav tiho sanjajo kočè.
Tiho, prav tiho veter se joče.*

*Zvezde so zlate
zlata natrosile,
kočè pod goro
s srčco pokrile.*

*Tiho, prav tiho se zore bude.
Tiho, prav tiho se zbuja srce.*

*O, kočè so tesne,
kruhka v njih ni;
in oče je daleč —
v jamici spi.*